

יום חמישי 12 יוני
2025

המוקד להגנת הפרט מיסודה של ד"ר לוטה זלצברגר –
ע"ר מס' 580163517

ע"י ב"כ עו"ד עידן מולדבסקי [86397]
מר"ח ריב"ל 18, תל-אביב – יפו

טל': 054-3153352, פקס: 077-4448978, idan@moldavski.law

וע"י ב"כ עוה"ד דניאל שנהר (מ"ר 41065) ו/או תהילה מאיר (מ"ר 71836) ו/או נדיה דקה (מ"ר 66713) ו/או מאיסא אבו סאלח - אבו עכר (מ"ר 52763) ו/או עלמא אלימלך (מ"ר 82867) ו/או אמינה קומבר (מ"ר 97496) ו/או עמרי ברבש (מ"ר 83652)

מהמוקד להגנת הפרט מיסודה של ד"ר לוטה זלצברגר
רח' אבו עוביידה 4, ירושלים, 97200
טל': 02-6283555; פקס: 02-6276317
דוא"ל: d.shenhar@hamoked.org.il

העותרת

- נ ג ד -

מדינת ישראל – צבא ההגנה לישראל
ע"י פרקליטות מחוז תל אביב - אזרחי, משרד המשפטים
דרך מנחם בגין 154, תל אביב (בית קרדן)
טל': 073-3924888; פקס: 02-6468005
דוא"ל: ez_tel-aviv@justice.gov.il

המשיבה

עתירה מינהלית

מוגשת בזאת עתירה מינהלית המופנית נגד החלטת המשיבה מיום 30.4.2025 לדחות חלקית את בקשת חופש המידע שהגישה העותרת ביום 21.1.2024 [להלן: "ההחלטה" ו-"הבקשה", בהתאמה], תוך הסתמכות על סעיף 9(א)(1) לחוק חופש המידע, התשנ"ח-1998 [להלן: "החוק"].

- I. המותב המוסמך לדון בעתירה הוא מותב דן יחיד, בהתאם לסעיף 4(א) לחוק בתי משפט לעניינים מינהליים, תש"ס-2000.
- II. סכום אגרת בית המשפט שיש לשלם לצורך הגשת העתירה הוא 2,273 ש"ח, על פי פרט 20 לתוספת לתקנות בתי המשפט (אגרות), תשס"ז-2007.
- III. הסמכות העניינית של בית המשפט הנכבד לדון בעתירה נובעת מהוראות סעיף 17(א) לחוק חופש המידע, תשנ"ח-1998. הסמכות המקומית של בית המשפט הנכבד לדון בעתירה נובעת מהוראות תקנה 2(ג) לתקנות בתי משפט לעניינים מינהליים (סדרי דין), תשס"א-2000.
- IV. לא מתקיים הליך נוסף בבית משפט או בבית דין בקשר לאותה מסכת עובדתית.

א' החלטת המשיבה מיום 30.4.2025 מצ"ב ומסומנת **נספח א'**;

ב' בקשת חופש מידע מיום 21.1.2024 מצ"ב ומסומנת **נספח ב'**;

א. העובדות

א(1). הצדדים לעתירה

1. העותרת היא עמותה רשומה היושבת בירושלים, הפועלת לקידום ההגנה על זכויות האדם של פלסטינים בשטחים הכבושים.
 - 1.1. אחד מתחומי העיסוק של העותרת הוא הגנה על זכויותיהם הבסיסיות של הכלואים הפלסטינים המוחזקים בידי מדינת ישראל. בפרט, עוסקת העותרת באינטנסיביות מאז פרצה המלחמה באיתור מקום כליאתם של עצורים מרצועת עזה.
 - 1.2. במסגרת זו, העותרת הגישה עשרות עתירות לצו הביאס קורפוס לבג"ץ בעניין חוקיות ההחזקה של עצורים שמקום כליאתם לא נמסר לבני משפחותיהם (ראו בין היתר בג"ץ 2254/24 אבו מוסא נ' צבא הגנה לישראל (02.05.2024). בנוסף, העותרת מסייעת למאות רבות של משפחות לאתר את יקיריהן הכלואים, אף בלא שנדרשת לצורך כך עתירה.
 - 1.3. בנוסף, העותרת פועלת לשינויי מדיניות, במטרה להביא לשיפור במצב זכויות האדם בכל הקשור להחזקת כלואים מרצועת עזה. העותרת מפרסמת דו"חות תקופתיים ודו"חות נושא במסגרת מטרותיה הציבוריות, ורצונה לממש את העיקרון הדמוקרטי של זכות הציבור לדעת.
2. המשיבה היא מדינת ישראל, ובאופן פרטני צבא ההגנה לישראל והממונה על חוק חופש המידע בו.

א(2). רקע פרוצדורלי

3. העותרת פנתה לממונה על העמדת מידע לציבור אצל המשיב ביום **21.1.2024** בבקשה לקבלת מידע עדכני בעניין המתקנים בהם מוחזקים עצורים מעזה. בבקשה נכתב כך:

1. כמה תושבי רצועת עזה הוחזקו במתקנים שבאחריות הצבא, מיום 7.10.2023 ועד ליום מתן המענה?
 - 1.1. מתוכם, כמה גברים בגירים, כמה נשים בגירות, כמה קטינים וכמה קטינות?
 - 1.2. באיזה סטאטוס הוחזקו/מוחזקים עזתים במתקנים צבאיים – כמה הוחזקו מכוח חוק סדר הדין הפלילי (סמכויות כליאתם של לוחמים בלתי חוקיים, תשס"ב-2002; כמה הוחזקו מכוח חוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה – מעצרים), התשנ"ו-1996; כמה הוחזקו מכוח תקנות שעת חירום (חרבות ברזל)(משמורת והרחקה של שוהים שלא כדין שהם תושבי רצועת עזה), התשפ"ד-2023? כמה בכל סטטוס אחר? נא פרטו.
 - 1.3. בתום תקופת ההחזקה במתקנים שבאחריות הצבא, נא פרטו כמה מהעצורים הועברו למשמורת באחריות שב"ס; כמה שוחררו חזרה לרצועת עזה; וכמה הועברו למקום אחר.
2. בתאריך 8.10.2023 הבסיס בשדה תימן הוכרז כמקום מעצר. האם מאז 7.10.23 הוכרזו עוד מקומות כמתקן מעצר? אם כן, אילו?
 - 2.1. נא פרטו כמה אנשים הוחזקו בכל אחד מהמתקנים האלה מיום 7.10.2023 ועד ליום מתן המענה.
 3. בפסק הדין בבג"ץ 9733/03 **המוקד להגנת הפרט נ' מדינת ישראל** נקבע, כי החזקת אדם במתקן סודי כפופה לאישור על ידי דרג בכיר. נבקש לדעת מיהם הגורמים המעורבים בהחלטה בדבר החזקת אדם במתקנים צבאיים?

4. הטיפול בבקשה לקח זמן רב, ובסופו של דבר נאלצה העותרת להגיש עתירת אי-מענה לבית המשפט הנכבד [עת"מ 15768-01-25], שרק לאחריה ובעקבותיה ניתן ביום **30.4.2025** מענה מטעם המשיבה. בהחלטתה זו, המשיבה נעתרה חלקית לבקשה ואולם סירבה להעביר חלק מהנתונים המבוקשים. להלן טבלה המסכמת את עיקרי הסירובים הרלוונטים לעתירה דכאן:

מס' שאלה	פרט מידע שנתבקש ולא ניתן	תשובת המשיבה
1.1	כמה תושבי רצועת עזה, בחלוקה לבגירים וקטינים, הוחזקו במתקני הכליאה שבאחריות הצבא ומיום 7.10.2023 ועד ליום מתן המענה?	"לאור הנחיית גורמי הביטחון, לא ניתן למסור את הנתונים בחלוקה לבגירים וקטינים. לאור האמור, הבקשה נדחית לפי סעיף 9(א)(1) לחוק"
1.2	באיזה סטאטוס הוחזקו/מוחזקים עזתים במתקנים צבאיים – כמה הוחזקו מכוח חוק כליאתם של לוחמים בלתי חוקיים, תשס"ב-2002; כמה הוחזקו מכוח חוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה – מעצרים), התשנ"ו-1996; כמה הוחזקו מכוח תקנות שעת חירום (חרבות ברזל)(משמורת והרחקה של שוהים שלא כדין שהם תושבי רצועת עזה), התשפ"ד-2023? כמה בכל סטטוס אחר?	"לאור הנחיית בטחון מידע, לא ניתן להעביר את סיבת הכליאה של כלל העצורים. לאור האמור, הבקשה נדחית לפי סעיף 9(א)(1) לחוק".
2.1	כמה אנשים הוחזקו בכל אחד אחד ממתקני המעצר [דוגמת שדה תימן] מיום 7.10.2023 ועד ליום מתן המענה?	"לאור הנחיית בטחון מידע, לא ניתן להעביר פילוח לפי מתקנים. לאור האמור, בקשתך בהקשר זה נדחית לפי סעיף 9(א)(1) לחוק"

5. מכאן עתירה זו.

ב. נימוקי העתירה

ב(1). סעיף 9(א)(1) אינו מילת קסם – והמשיבה לא ביססה את התקיימותו

6. סירוב המשיבה למסור את המידע המבוקש, שפורט בטבלה לעיל, נסמך כולו על סעיף 9(א)(1) לחוק חופש המידע, הקובע כי "רשות ציבורית לא תמסור מידע שהוא אחד מאלה [...] מידע אשר בגילוי יש חשש לפגיעה בבטחון המדינה, ביחסי החוץ שלה, בבטחון הציבור או בבטחונו או בשלומו של אדם". על מנת לחסות תחת הסעיף, נדרשת המשיבה להוכיח "חשש" מבוסס, כלומר מבחן הנדרש לתוחלת הפגיעה באינטרסים מוגנים – בבטחון המדינה, ביחסי החוץ שלה, בביטחון הציבור או בשלומו ובטחונו של אדם [בג"ץ 2007/11 ינאי שני נ' המשרד להגנת הסביבה (נבו 5.2.2012), בפס' 4]. נטל ההוכחה לקיומו של חריג למסירת מידע רובץ על הטוען לו [עע"ס 2975/15 הוצאת עיתון 'הארץ' נ' משרד החוץ, פסקה 24 (6.6.2016)].

7. בענייננו, מעבר לחוסר ההגיון הפנימי בסירובי המשיבה [ועל כך נעמוד בהמשך], המשיבה לא עמדה כלל בנטל המוטל עליה לפי סעיף 9(א)(1) לחוק.

7.1. דרך פעולתה של המשיבה מעידה על תפיסה מוטעית ביסודה של מהותו של חוק חופש המידע. החוק לא נועד ליצור מנגנון שבו רשויות ציבוריות יכולות להחליט באופן שרירותי איזה מידע למסור ואיזה

לא, אלא להבטיח כי המידע הציבורי יהיה זמין לציבור בכפוף לחריגים מוגדרים ומוצדקים בלבד. כאשר רשות ציבורית טוענת לחריג, עליה להוכיח את יסודותיו בבירור ובפירוט. העדר הוכחה זו אינו ניתן לכיסוי באמצעות הפנייה להנחיות פנימיות או לטענות סתמיות. המשיבה נדרשת להציג נמקנות מהותית ומפורטת, ובהעדרה - הבקשה לחופש מידע צריכה להתקבל במלואה.

7.2. ניכר כי בהחלטת המשיבה אין ולו ניסיון של המשיבה לבסס את התנאים להתקיימות סעיף 9(א)(1). המשיבה אינה מציינת כי המידע המבוקש עלול לפגוע בביטחון המדינה או ביחסי החוץ שלה או בביטחון הציבור, אלא אך ורק כי יש מניעה להעביר את המידע נוכח הנחיות גורמי ביטחון מידע של המשיבה.

7.3. ודוק: הסעיף קובע כי הרשות רשאית שלא למסור מידע שבגילוי "יש חשש לפגיעה" בביטחון המדינה או בביטחון הציבור. כפי שתוארנו לעיל, המונח "חשש" אינו מתייחס לאפשרות תיאורטית או להנחיות פנימיות, אלא לסיכון קונקרטי ומוכח שניתן להצביע עליו ולבססו. אם כן, המשיבה נדרשת להוכיח לא רק שקיים חשש, אלא גם להסביר מדוע גילוי המידע הספציפי המבוקש עלול לגרום לפגיעה הנתענת. בענייננו, המשיבה הסתפקה בהפנייה סתמית ל"הנחיות גורמי ביטחון מידע" מבלי לפרט כלל מהו החשש הקונקרטי ומבלי להסביר כיצד גילוי הנתונים הסטטיסטיים יוכל לפגוע באילו מהאינטרסים המוגנים בסעיף.

7.4. הנטל להוכיח את התקיימות תנאי החריג בסעיף 9(א)(1) מוטל במלואו על המשיבה, והיא נדרשת לעמוד בנטל זה ברמת ראיות גבוהה. החריג לחופש מידע אינו מתקיים בעצם העלאתו אלא רק לאחר הוכחתו המלאה. במקרה שלפנינו, המשיבה לא הציגה ולו רמז לאופן שבו גילוי המידע יכול לפגוע בביטחון. היא לא הסבירה מדוע פילוח לגילאים בעייתי יותר ממספר כולל, מדוע הבסיס החוקי למעצר מהווה מידע רגיש, או כיצד ידיעת מספר העצורים במתקן ידוע וגלוי עלולה לפגוע בביטחון. היעדר הסבר זה אינו עניין פרוצדורלי בלבד, אלא מהווה כשל מהותי בהוכחת יסודותיו הבסיסיים של החריג הנתען.

8. למעלה מכך, המשיבה הפרה באופן יסודי את חובת ההנמקה החלה עליה כרשות ציבורית לפי עקרונות היסוד של המשפט המינהלי הישראלי. חובת ההנמקה מחייבת רשות ציבורית לפרט את השיקולים המהותיים שהובילו להחלטתה, את הנתונים העובדתיים שעליהם היא מתבססת, ואת הקשר הסיבתי בין העובדות למסקנות. חובה זו מתעצמת במיוחד כאשר החלטה פוגעת בזכויות חוקיות של הפונה, כפי שקורה במקרה של סירוב למסור מידע על פי חוק חופש המידע.

9. במקרה שלפנינו, המשיבה הסתפקה בהחלטה גנרית המכילה אך ורק הפנייה להוראת החוק ולהנחיות פנימיות, מבלי לפרט כלל מהן העובדות הספציפיות המצדיקות החלת החריג, מהו החשש הקונקרטי לפגיעה בביטחון, וכיצד גילוי המידע הספציפי המבוקש עלול לגרום לפגיעה הנתענת. החלטה חסרת נימוקים מהותיים כזו מהווה הפרה של חובת ההנמקה ופוגמת באופן יסודי בזכותו של הפונה להבין את השיקולים שהובילו לסירוב ובכשרו לערער עליהם באופן מהותי.

יתרה מזאת, המשיבה לא התייחסה כלל לצורך בגילוי המידע ולאינטרס הציבורי שעומד מאחורי הבקשה. סעיף 9(א)(1) לחוק אינו חריג מוחלט, ואף כאשר קיים חשש לפגיעה בביטחון, נדרש איזון בין החשש הזה לבין האינטרס הציבורי בגילוי המידע. במקרה שלפנינו, המידע נוגע לצורך הציבור החיוני בפיקוח על מערכת הכליאה. המשיבה לא ערכה איזון כלשהו בין השיקולים השונים, כפי שנדרשת

לעשות לפי סעיפים 9-10 לחוק, אלא בחרה להחיל את החרגי באופן נוקשה ומוחלט, תוך התעלמות מוחלטת מהאינטרס הציבורי המהותי בגילוי המידע ומזכויותיה החוקיות של העותרת.

ב(2). לגופם של דברים

10. אם כן, הראינו לעיל כי המשיבה כשלה מלבסס את התקיימותו של סעיף 9(א)(1) ביחס לפרטי המידע שנתבקשו, וכעת – למען הזהירות – נתעמת גם באופן פרטני עם טענות המדינה כלפי כל פרט מידע.

11. **הסירוב למסור פילוח עצורים לפי גיל** [שאלה 1.1]:

11.1. סירוב המשיבה למסור פילוח של העצורים לבגירים וקטינים מהווה החלטה חסרת יסוד משפטי וביטחוני כאחד. המשיבה מסרה לעותרת את המספר הכולל של העצורים מרצועת עזה ללא כל הסתייגות ביטחונית, דבר המעיד כי אין בגילוי המספר הכולל כדי לפגוע בביטחון המדינה או בביטחון הציבור. הפילוח הפשוט של מספר זה לשתי קטגוריות בסיסיות - בגירים וקטינים - אינו מוסיף כל מידע מבצעי או ביטחוני חדש, אלא מאפשר ארגון מחדש של מידע שכבר נמסר. אין כל הגיון ביטחוני בהבחנה המלאכותית הזו, ואין בידי המשיבה הסבר רציונלי לאופן שבו פילוח סטטיסטי זה עלול להוסיף סיכון ביטחוני על פני המידע שכבר נמסר.

11.2. יתרה מכך, הפילוח לגילאים מהווה מידע בסיסי הנדרש למימוש הפיקוח הציבורי על עמידת המדינה בהתחייבויותיה המשפטיות והבינלאומיות. זכויותיהם של קטינים במעצר מוגנות במיוחד הן במשפט הישראלי והן במשפט הבינלאומי, והציבור זכאי לדעת כיצד המדינה מיישמת את החובות החלות עליה בתחום זה. המידע המבוקש אינו חושף זהויות אישיות או פרטים מבצעיים רגישים, אלא נתון סטטיסטי כללי הנדרש להערכת מדיניות הכליאה ולוודא שהמדינה פועלת בהתאם לכללי המשפט החלים על החזקת קטינים במעצר. אין בידי המשיבה כל הסבר מדוע מידע זה, שמתפרסם באופן שוטף בהקשרים אחרים, נחשב פתאום מסוכן כשהוא נוגע לעצורים מעזה.

12. **הסירוב למסור מידע על הסטטוס החוקי של העצורים** [שאלה 1.2]:

12.1. סירוב המשיבה למסור מידע על הבסיס החוקי להחזקת העצורים מעורר קושיות משפטיות יסודיות הנוגעות לשקיפות המערכת המשפטית ולזכות הציבור לפקח על יישום החוק. המידע המבוקש – כמה עצורים מוחזקים תחת כל חוק ספציפי – הוא מידע חוקי ופרוצדורלי בלבד, שאינו נוגע לפרטי הפעילות המבצעית או לשיטות העבודה הביטחונית. אין כל הגיון בטענה שחשיפת התפלגות העצורים בין החוקים השונים המאפשרים מעצר תפגע בביטחון המדינה או בביטחון הציבור.

12.2. יתרה מכך, הסירוב למסור מידע זה פוגע באופן ישיר באינטרס הציבורי ובזכות הציבור לדעת. כאשר הציבור אינו יודע תחת איזה בסיס חוקי מוחזקים העצורים, קשה עד בלתי אפשרי לוודא שזכויותיהם מכובדות ושההליכים החלים עליהם מתנהלים כדין.

13. **הסירוב למסור מידע על מספר העצורים בכל מתקן** [שאלה 2.1]:

13.1. הסירוב למסור פילוח העצורים לפי מתקני הכליאה מעורר תמיהה, לאור העובדה שקיומם של המתקנים עצמם אינו מידע סודי או מסווג. המשיבה הודיעה בעצמה לציבור על הקמתם והפעלתם של מתקני מעצר שונים, לרבות שדה תימן ומתקנים נוספים, במסגרת הודעות רשמיות ודיווחים פומביים. מיקומם של מתקנים אלו ידוע ופורסם בתקשורת, והמשיבה אף נמנעת מלהכחיש או

לסתור פרסומים אלו. בנסיבות אלו, הטענה כי מספר האנשים המוחזקים במתקנים ידועים וגלויים מהווה מידע ביטחוני רגיש נעדרת כל יסוד הגיוני ועובדתי.

13.2. המידע המבוקש - מספר העצורים בכל מתקן - הוא מידע סטטיסטי גולמי שאינו חושף מידע מבצעי, שיטות עבודה ביטחונית או אמצעי הגנה ספציפיים. המתקנים כפופים לפיקוח משפטי ולכללי המשפט הישראלי והבינלאומי. היקף האוכלוסייה במתקן מעצר הוא נתון בסיסי הנדרש למימוש הפיקוח הציבורי על תנאי הכליאה, ההתייחסות לעצורים והעמידה בתקנים משפטיים ובינלאומיים. בהעדר מידע זה, הציבור נמנע מיכולת הפיקוח הבסיסית על מערכת הכליאה ועל אופן מימוש זכויותיהם של העצורים.

13.3. בנוסף, הסירוב למסור מידע זה עומד בסתירה לפרקטיקה המקובלת של המשיבה בתחומים אחרים. המשיבה מפרסמת באופן שוטף נתונים על מספר העצורים והאסירים במתקני כליאה שונים, לרבות בתי כלא צבאיים ואזרחיים, ורואה בפרסום זה חלק מחובותיה לשקיפות ולדיווח ציבורי. פרסום נתונים אלו מתבצע מתוך הכרה בכך שהציבור זכאי לדעת על היקף הכליאה ועל התפלגות האוכלוסייה הכלואה בין מתקנים שונים. אין כל הבדל עקרוני או ביטחוני בין המידע שהמשיבה מפרסמת באופן שוטף לבין המידע המבוקש בעתירה זו, והמשיבה לא הציגה הסבר כלשהו לאבחנה המלאכותית הזו.

14. ניתוח הסירובים הספציפיים של המשיבה מגלה תמונה של חוסר עקביות והיגיון פנימי המעיד על יישום מקרי ובלתי מוצדק של החרג הביטחוני. המשיבה מוכנה למסור את המספר הכולל של העצורים אך מסרבת לפלח אותו לגילאים, למרות שפילוח זה אינו מוסיף מידע ביטחוני חדש כלשהו. היא מסרבה למסור מידע על הבסיס החוקי למעצר, למרות שמדובר במידע משפטי גלוי שהיא עצמה מפרסמת בהקשרים אחרים. היא מסרבה למסור מידע על מספר העצורים במתקנים שקיומם וקיום פעילותם ידועים וגלויים לכלל הציבור. בכל אחד מהסירובים הללו, המשיבה לא הציגה ולו רמז לחשש ביטחוני ממשי או קונקרטי, ולא הסבירה כיצד גילוי המידע עלול לפגוע באינטרסים המוגנים בחוק.

ג. לסיכום

15. המידע המבוקש בעתירה זו נוגע לזכויותיהם הבסיסיות של אלפי אנשים המוחזקים במעצר, ובפרט לזכויותיהם המוגנות של קטינים במערכת הכליאה. המידע הזה חיוני למימוש הפיקוח הציבורי על מערכת הכליאה ולהבטחת עמידת המדינה בהתחייבויותיה המשפטיות והבינלאומיות. סירוב המשיבה למסור מידע זה פוגע פגיעה חמורה בעקרונות השקיפות הציבורית, באחריותיות הדמוקרטית ובזכות הציבור לדעת. בהעדר מידע זה, העותרת והציבור כולו מנועים מהאפשרות לוודא שהמדינה פועלת בהתאם לחוק וזכויותיהם של העצורים מכובדות כראוי.

16. לאור כל האמור לעיל, ברור שהחלטת המשיבה מיום 30.4.2025 בדבר סירוב חלקי למסור את המידע המבוקש חסרה בסיס משפטי ועובדתי מוצק. ההחלטה נתקבלה תוך הפרה של חובות יסוד החלות על המשיבה לפי חוק חופש המידע ולפי עקרונות המשפט המינהלי, ומבוססת על יישום שגוי ולא מוצדק של החרג הביטחוני. המשיבה כשלה מלהציג הצדקה מהותית לסירוביה ופעלה באופן שרירותי ובלתי סביר. בנסיבות אלו, אין מנוס מלבטל את החלטת המשיבה ולחייב אותה למסור את כל המידע המבוקש לעותרת.

17. לאור כל האמור לעיל, מתבקש בית המשפט הנכבד:

17.1. לבטל את החלטת המשיבה מיום 30.4.2025 בחלקה הדוחה את בקשת חופש המידע של העותרת ביחס לפרטי המידע המפורטים בטבלה שבפסקה 4 לעיל;

17.2. לחייב את המשיבה למסור לעותרת, תוך 30 יום מיום מתן פסק הדין, את כל המידע שנתבקש בבקשתה מיום 21.1.2024 ונדחה בהחלטה המתקפת, לרבות פילוח העצורים מעזה לפי גיל, מידע על הסטטוס החוקי של העצורים, ופילוח מספר העצורים לפי מתקני הכליאה השונים;

17.3. לחייב את המשיבה בהוצאות המשפט ובשכר טרחת עורכי הדין של העותרת.

עידן מולדבסקי, עו"ד
ב"כ העותרת